

Tid for evaluering

I skrivende stund er det en del aktivitet i foreningen, men det er egentlig litt trist. Master er på vei ned, Knarrene er på vei inn i skuret og presenningene er på vei opp på de fleste båter som blir liggende ute. Seilingen er på vei inn i sin halvårlege dvale, og selv om noen seiler hele året og det er mange som er flinke til å se til båtene sine i vinterhalvåret, kan det likevel være lenge mellom hver gang man treffer noen på bryggene i vintermørket. Derfor er det viktig å

holde moralen oppe med medlemsmøter, temakvelder, kurs, fysisk trening med mer.

En ny sesong – både sommer og vintersesongen – har en tendens til å komme like brått på hver gang, og dersom det ikke ligger et system i bunn som fanger opp aktivitetene vi ønsker å gjennomføre, er det lett å havne litt bakpå. For terminlisten er det greit, der har kretsen snudd bunken fra i fjor og justert for neste års dato. Foreningene gir sine kommentarer, og i hovedsak vedtas terminlisten med små justeringer på kretstinget.

Det gir en forutsigbarhet for seilerne at arrangementene repeterer seg selv fra år til år, men har alle regattaene livets rett? Jeg registrerer at vi på vårregattaen og sommerregattaen de siste par årene har hatt nesten like mange i arrangørstaben som deltagere på banen, og det grenser til misbruk av ressurser. Hva gjør vi?

Regattaene kan legges på is i en periode, eller vi kan ta grep for å få opp deltagelsen. Hva er årsakene til at så få stiller til start? Er det kanskje feil tidspunkt, er informasjonen i forkant for dårlig, er det rett og slett blitt mindre interessant å seile denne type regatta i helgene eller er vi bare nede i en bølgedal?

Diskusjonene går på bryggene, i klasseklubbene og tar gjerne en tur innom styret også. Dette er bare et eksempel, og vi har mange diskusjoner om veien videre. Sånn sett er det bra at vinteren er lang, for da er det muligheter for å diskutere, evaluere og ta gode beslutninger på hva vi skal drive med i sommersesongen som kommer – kanskje før man aner.

Magne Aalen, formann i Bergens Seilforening

Hva gjelder det, egentlig?

Å være tilskuer til seiling er normalt ikke særlig spennende fordi man ser lite. Her er noen tanker rundt dette og om seilsporens utvikling.

LARS JÅRVIK • En god venn av meg sa at for ham var det likegyldig om man seilte i et badekar så lenge karene har samme form og er likt utstyrt. Han sa det med et smil, men bak smilet lå det alvor. Regattaseiling i like båter er ikke en forutsetning, men nær på. Skal en ha publikum, blir det rett og slett et krav.

Første båt i mål må være vinner, ingen vil forstå seg på noe annet. I Norge har vi en del entypeklasser. Noen opplever vekst og andre reduseres. Felles for disse er at de har bestått over lang tid. De er i liten grad påvirket av utstyrshysteri, fokus er på seilerne, og de beste vinner alltid. Her dreier det seg om taktikk, teknikk, forståelse for vær og lagånd. Man venter ikke en dag eller to på resultatene, første båt i mål vinner. Det er krevende, det er morsomt og relativt billig – nesten gratis.

Vi hadde vunnet billetter til London Olympic Games i Weymouth. Det hele skjedde ved en tilfeldighet, men siden vi hadde fått tak i billetter, ble det naturligtvis tur til England. Det var et yrende liv og stort engasjement blant alle vi møtte.

For første gang, fikk vi sett seiling både på vann og på storskjerm, kommentert og redigert som om det var en fotballkamp. Det ble brukt to helikoptre, hurtiggående båter og fjernstyrt kamera på hver

båt. Kommentatorene kunne seiling; flere var tidligere olympiske mestere. Britene viste verden at seiling kan gjøres publikumvennlig.

Dette var svært flotte produksjoner, men jeg tror at det er vanskelig å få til tilsvarende utenom OL. Produksjonene blir kostbare og er tross alt vanskelig å selge.

I Weymouth har britene de aller beste forhold for seiling. Høyst sannsynlig de beste i verden. De driver utvikling av seilere, båter og teknikk på et svært høyt nivå. Resultatet er rimelig klart, britene er representert i nesten alt som har med seiling å gjøre og har imponerende resultater. OL er klart hoveddrivkraften. De bestemte for flere tiår siden at seiling skal prioriteres. Etter endt jollekarriere går mange av de beste over i større båter og de aller beste til regattaer som America's Cup.

Selv om Norge er et lite land og har passe stor interesse for seiling på toppplan, har vi fått mange medaljer opp gjennom historien. Vi har hatt mange store talenter som har fått utviklingsmuligheter gjennom trening i andre land. For å bli god nok i dag må en seile hele året. Og en må ha ekstremt høy vilje og kompetanse for å videreutvikle ørsmå detaljer.

I Norge diskuteres det av og til om OL er bra for seilsporens utvikling. Mange har sterke meninger om dette. Jeg er en av dem. Dersom seiling tas ut av det olympiske programmet, vil drivkraften for utvikling av teknikk, regler og utstyr bli drastisk endret. Alt dreier seg om å vinne OL-gull. Idretten settes i fokus, det er båt mot båt; den beste vinner. Det er stor utvikling til lave kostnader. Ikke som i regattaer for større båter der kostnadene er ekstremt høye og lite kan overføres nedover i systemet. Utvikling må skje nedenfra, det blir vanskelig motsatt vei.

Jeg snakket med en leder for en dansk seilforening under årets IKC i København. Han fortalte at de hadde store problemer med å rekruttere unge

OL: En profesjonell overføring gjorde seiling spennende.

jolleseilere. I Danmark er seiling en nasjonalidrett, nesten på linje med ski i Norge. Det er derfor svært bekymringsverdige når de rapporterer om stor nedgang.

Han kunne ikke gi en god forklaring på dette, men pekte på stor konkurranse fra andre idretter og at seiling er svært tidkrevende. For å bli en god seiler kreves mye fysisk trening, utrolig mange timer i båt, svært mye reising og stor evne til å organisere. Folk flest faller av rimelig raskt. Å holde det gående blir for krevende både for den enkelte seiler og familien.

Situasjonen er ikke unik. Det er krevende å drive idrett uansett gren. For å være god må en ha medfødte evner og en må trene mye. Og fordi en alltid må bli litt bedre enn de andre, må en trene mer og mer. Idretten krever all tid, skole og yrkeskarriere må vike.

Det unike skapes gjennom mangfold og stor bredde. Å finne enere er vanskelig, men mye lettere dersom det konkurreres ofte mot mange deltagere. Sammen med andre kan en leke seg til å bli god. Ved fri lek testes alt mot alle. En finner raskt svar, og lærdommen sitter spikret for resten av livet. Ingen som har lært å sykle og svømme har senere «glemt» det. Alle som bygde hytter, fritt uten innblanding fra voksne, i trær har evig glede av å gjøre noe med hendene. De som lagde sine egne seil og skrudde sammen en jolle for å bli skipper på egen skute, vil ha et evig sterkt bånd til båter, sjø, vær og vind. De blir ofte flinke sjøfolk, de ser det andre ikke ser og har den rette magesfølelsen.

Jeg har selv lekt med båt. Pusset, oljet, lakket, sydd seil, øvd og øvd. Tatt unge og eldre med på tur, på regattabanen, blitt våt, vært overopphett og kald, sint og glad, vært stolt over egne resultater og andres, bidratt etter aller beste evne til at så mange som mulig får oppleve gleden av å være i båt. Det blir lett fokus på resultatene på regattabanen, men det er bare ett resultat som teller, og det er at en kan kjenne gleden av å være i båt, sammen med andre, eller helt alene når det er best for både en selv og andre.

Jeg håper at mange andre også har kjent denne gleden og at vi er mange som vil bidra til at seilsporens utvikles på en positiv måte med stor rekruttering av unge seilere spesielt, men også eldre som ser at sjølivet kan gi unike opplevelser.

LARS JÅRVIK

NYTT FRA BERGENS SEILFORENING • bergens-seilforening.no

